

men bor i en Nabo-kommune, i Kjøbenhavn eller et andet Sted i eller uden for Landet. Den højtærede Indenrigsminister bemærkede i Gaar, at man maatte ikke gøre disse Personer til fredløse Jugle. Jeg vil sige dertil, at hvis Landets Købstæder have noget som helst særligt Ønske over for disse Mænd, saa gaar det i modsat Retning, at der maa komme mere Fred over dem, at de maa blive i deres Hede, og ikke lægge deres Hæd i andres Hæder. Fredløse ville vi til disse ikke gøre dem. Den højtærede Minister tænkte vel jagtens ogsaa nærmest paa, at man ikke maatte stavnsbinde dem, og jeg indrømmer, at det kan der selvfølgelig heller ikke være Tale om, at man maa i våre Dage; men det er jo heller ikke at prøve paa at stavnsbinde, naar man blot forlanger, at de vedkommende skulle virke under ganske de samme Vilkaar som de andre, der bo i vedkommende Kommune. naar Købstæderne sige: Kom kun, hvem der vil komme, vi forlange blot, at de virke under de samme Vilkaar som vi, saa stavnsbinder man dem jo ikke og sætter endnu mindre, som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) i Gaar bemærkede, en kinesisk Mur omkring Købstæderne. Man forlanger blot Retfærdighed. Jeg maa for mit Vedkommende tilstaa, at jeg har været noget tilbøjelig til at komme ind paa den Betragtning, at man godt kunde sætte dem i fuld Stat i Næringskommunen og saa lade Opholdskommunens Stat være en Slags Ekstrastat, og navnlig over for de Mænd, som af rent personligt Liebhabereri bo paa et andet Sted, vilde jeg slet ikke tage i Betragtning at fastholde dette Standpunkt. Thi have de Raad til den Slags Lüksus, maa de ogsaa finde sig i, og ogsaa antages at have Raad til at betale en Lüksusstat. Det vilde vel imidlertid nok være for drakonisk navnlig over for dem, der bo i Kjøbenhavn, hvor der jo i Forvejen hviler store Byrder paa Grund, Bygninger o. s. v., og det er jo muligt, at det vilde komme til at virke paa den Maade, vi at det næsten blev som et Forbud, hvad vi jo ikke kunne ønske, da vi ogsaa maa tage Hensyn til, at der er en Konkurrence til Bedste for den almene Befolkning. Derimod kan jeg ikke se, at det paa nogen Maade er urigtigt, at man sætter sig til Opgave for disse Mænds Vedkommende, at Næringskommunen faar saa meget i Stat at det plus Opholdskommunens Stat bliver lig den Stat, som tilsvarende næringsdribende i Byen give. Den ærede Minister bemærkede ogsaa i Gaar, saa vidt jeg forstod ham, at det maatte man nok kunne

forlange, og jeg mener ogsaa, at hvis man ikke nogenlunde naar det, saa er det ikke blot en Kør Uret mod vedkommende By, som jo navnlig, naar der f. Eks. er Tale om Fabrikbrug, har overordentlig store Udgifter, for vedkommende til Fattigvæsen og Skolevæsen for Arbejderne, til Bevæsen, kort sagt paa mangfoldige Områder, men det er jo, som det med Rette blev fremhævet af det ærede Medlem for Ødense (Roch), og hvad jeg lægger mere Vægt paa, en ganske særlig Uretfærdighed imod de næringsdribende i vedkommende By. I denne Henseende kan jeg ikke være ganske enig med den ærede Indenrigsminister, som gjorde gældende, at det vist ikke havde saa meget at sige med denne Konkurrence paa ulige Vilkaar. Der er jo mange Landkommuner, hvor man, naar det skal gaa retfærdigt til, ikke efter de Regler, der gælder for Formue- og Besidighedsstaten, vil kunne komme spinderlig op over 1 pCt. for de vedkommende Statshybere, og som bekendt er der mange Bykommuner, hvor Skatteprocenten er 8—9 pCt. En saadan Difference er virkelig ingenlunde betydningsløs og kan blive ret skæbnesvanger og endog afgørende for mange af Konkurrenterne.

Jeg forstaaer jo godt, at for at man kan naa fuld Retfærdighed, maatte det blive Næringskommunen, der fik den egentlige Bæftatningsret, men det synes jo, at det vil være umuligt at komme frem ad den Vej. Det ærede 3dje Medlem for 7de Kred (Madsen-Mygdal) bemærkede i Gaar, at det jo er den gamle Vej, som er gaaet baade i Krigsstatloven af 1864, i Kommunalloven af 25de Juli 1867 og i Indkomststatloven af 1870, og at der ikke har været nogen uovervindelig Banfælgighed derved. Han var derfor bleven ubehagelig overrasket ved, at det nu skulde vise sig umuligt. Jeg maa tilstaa, at jeg her er i det noget sjældne Tilfælde at være enig med det ærede Medlem. Det har ogsaa overrasket mig paa en ubehagelig Maade, og jeg har navnlig ikke rigtig kunnet forstaa de Grunde, der fremkom i den meget lange og vidtløftige Forhandling, der blev ført derom i det andet Ting. Den eneste Indvending, synes mig, der har nogen Vægt blandt, hvad der er kommet offentlig frem, er den, som den ærede Minister allerede fremsatte i Fjor, og nu i Aar igen, og som det ærede 2det Medlem for 6te Kred (S. Pedersen) ogsaa hejttvædede til i Gaar. Det er dette, at skal man give Næringskommunen egentlig Bæftatningsret, saa kommer man bort fra Formue- og Besidighedsstaten og ind paa Indkomststaten, idet man saa kommer til at bryde det vigtigste